

T. G. Masaryk, první prezident ČSR, se narodil před 146 lety. Tento velký Čech v našich novodobých dějinách se narodil na Moravě, tu miloval, ale cítil se vždy především Čechem.

K jeho hrobu v Lánech položila delegace ČsOL věnec a vzdala mu příslušné pocity. V delegaci byl též volyňský Čech, plk. v. v. Ing. V. Palička. T. G. Masaryk měl velmi kladný vztah k ruským, především volyňským Čechům. Vždyť zde vznikly a bojovaly jeho legie.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/96
ročník 6

Začal návrat kazašských Čechů

Ze sdělovacích prostředků jsme se v r. 1995 dovíděli, že se začali vracet do České republiky první krajané z Kazachstanu. Na prázdné hlavní nádraží přijela jako první v r. 1995 pětičlenná rodina Viktora Bezrodniče, 37letého Čecha s manželkou a třemi dětmi. Přivítal ji Šimon Pánek s Andělou Podhoráskou z nadace Člověk v tísni a také novináři.

Přivezli si s sebou skromny osoby majetek uložený v nekolika - byť objemných - taškách a hlavně naději, že v ČR "bude lépe". Byly spíše maloměrné, snad v důsledku velkého zajimu, který jejich příjezd vyvolal. Snad trochu i proto, že nikdo z nich nemluví dobře česky. Záhy nato odjeli do Vysokého Mýta, kde na ně čekal rekonstruovaný byt, ještě zde zcela nevybavený, ale zato Viktor i jeho žena měli jistý zajištění práci (on prozatím jako údržbář a ona jako pokojářka).

Rodina předtím bydlela v městečku Achtúbinsku. Viktorův děd se odstěhoval do Kazačstánu z Besarábie v r. 1911.

Za krátkou dobu přijeli do Čech manželé Prokurovovi s 2 dećarami (11 a 7 let). Rodina byla všechny přijata v městě Nejdek. Starosta města se postaral o to, aby z nebytových prostor zde upravil 2 dvoupokojovky byty s příslušenstvím. V jednom z nich tehdy bydlili a společně zde celá rodina. České občanství získaly až po 5 letech, ale do té doby jim starosta slíbil veškerou pomoc, kterou by případně potřebovali při jednání na úřadech, aby nikterak nepociťovali žádnou diskriminaci.

Třetí v pořadí je rodina paní Světlany Anisimovové-Rambouskové, která se těsně před odjezdem z Kazachstánu rozpadla. Manžel a otec malé dećerky se v poslední chvíli rozhodli, že neodejde. Paní Světlana prodělala těžký psychický otřes. Rozhodly se však odjet do vlasti s dětmi sama. Ted bydlí v Pečkách u Koliny. Místní občané ji tu vysílí ve všem vštíci. Tak kupfiklada ve škole, sebehlý maminky i učitelky, aby ji poradily jak sehnat potřebný kus nábytku, kam s dětmi, kde sehnat úřední razítko, kde sehnat lékáře i kde koupit pohanku. Ukázalo se, že naši lidé dovedou pomocí poctivému člověku, otevřeli se v nouzi.

Pak přijely dvě další rodiny z Borodinovky, tedy z poměrně velké a jediné české obce, vzdálené od Achtúbinska asi 120 km. První rodinu dvě mladé manžele Chalupčíkoví s dvěma dětmi a babičkou. Byly siřuši v dědušku u Seče. Druhá rodina - Šípkova - těž-

dva mladí manželé s 2 dětmi, bydlí v České Ceremoni.

Pochopitelně asi vyvstane u všech nově přistěhovalých rodin závažný problém assimilace se sousedy, spolupracovníky, s dětmi ve škole apod., což myse lze prožívat před 49 lety po reemigraci a naši černobylci krajane před čtyřmi lety.

Začátkem listopadu 1995 odjelo dalších 6 rodin z vesnice Borodinovka. Cesta trvala 6 dní vlekem po Prahy. Po uvátněném odtud odjeli autobusem do Nového Dvora u Mírovka a Dožádku k trávnemu usazení. Ubytovány a běleni zajištěla krajanská rovněž nadace "Člověk v tísni", protože jinak by měly cizincové policie přesídlení nepovolila. V Novém Dvoře bydlí v samostatných bytích v zrekonstruované vile. Na její opravu bylo vynaloženo 3,3 mil. korun a obec Mírovko si na ní 1,8 mil. Kdy vypujčila od České sportifitky, jíž bude tuto částku 8 let splácet.

Místní lidé všem rodinám i tady pomáhají ve všem. Tito lidé zde začali prakticky nový život. Jak prohlásil Vladimír Samka, který sem přijel s manželkou a dvěma dětmi - "Jsem rádi, že už jsme pryč, snad nás v Čechách potká stětí!"

Celkem se dosud vrátilo 15 rodin, tj. 55 osob. V květnu nebo červnu přijede pravděpodobně dalších 31 rodin, které se již připravují na cestu, jak tvrdí pl. Barbora Bujanovačková.

Kdo je Barbora Bujanovačková? O tom se dovite v příštém čísle Zpravodaje.

Vladimír Dufek
(Pokračování v příštím čísle)

Kolik má Sdružení členů?

Občas se členové ptají kolik nás je. Naposledy jsme nato oficiálně odpovídali ve Zpravodaji č. 4 v roce 1994. Nyní ke dni 15. února 1996 může Sdružení celkem 31 000 členů a všechny platící, protože tříleté lháta, po kterou černobylští krajané neplatili článský příspěvek, již minula. Prosíme je proto, aby na toto článskou povinnost nezapomínali. Adresáti Zpravodaje jsme ke stejněmu dni měli 2782. Od začátku založení Sdružení odělo před námi na věcnost celkem 220 členů a 216 zrušilo členství. Z připojenou grafu je vidět, jak se od února 1991, kdy ústřední evidence členů byla převedena na počítac, do 15. února 1996 měnilo složení článské základny.

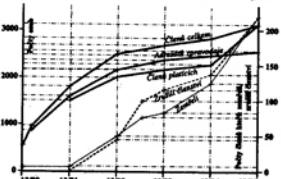
Věk členů je od 20 do 99 let. Nejstarším členem je Jan Novák, který se narodil v Rovně dne 27. ledna 1897 a žije v daleké Austrálii. Stal se členem již na začátku roku 1991 a tehdy si předpalil článský příspěvek na pět let dopředu. Dále následují Anna Pospíšilová, nar. 27. 12. 1899 v Zelově, bydlící v Teplicích, Antonín Hlaváček, nar. 8. 9. 1903 v Dorohotajích, bydlící v Jeseníci a prof. Vlastimil Abdark-Abzalovský roz. Klivoch, nar. 1. 10. 1904 (právnické jméno se od pí. Matinské doveděli, a začátkem roku změnila) v Čudnově Volynském, bydlící v Praze. Věkový průměr členů je kolem 64 let. Ten ovšem "vylepuštěje" černobylských krajanů. Jinak by byl kolem 69 let.

Naše patrioty asi zajímají, kolik máme členů z jejich obcí. Uvedeme alespoň několik. První je Malá Zubovitsa ze zony ohrožení v důsledku havárie černobylské elektrárny se svými 234 členy, následuje Volovk se 113 členy, pak obec Mirošovice (80), Hlinsk (69), obec Sojovky (60), Kvasilov (50), Kupičov (48), Martinovka (42), Hulec (36, ubylo 12), Hrušovice (35), Ulíčov (31), Olsanka (30), Ledochovica (29), Dembrovka (26) atd.

Sdružení má v současné době 24 resp. 26 regionů. Počet členů v jednotlivých regionech nevadí, protože se v současné době připravují organizační změny, které by mělo jarní zasedání ústředního výboru schválit. Rozdělení členů do regionů sdělme proto při další příležitosti.

Do počítace, na kterém je vedená ústřední evidence, jsou založeny základní údaje vyplňné členy na článských příslušníkách, některé další vkládá matriční. Takože je vytvořena tzv. databáze, která umožňuje nejen tisknutí aktuální adresáře pro rozšíření Zpravodaje, ale využívat přehledy podle všech založených údajů pro potřeby vedoucích regionů, organizátorů sekání krajany jednotlivých obcí apod. Pokud takové přehledy pravidelně potrebujete, napište matričáři, rád vám prý vrací pořadové číslo člena (matriční, změny adres, nové příslušník apod.) v zásadě cestou vedoucích regionů a jen zcela výjimečně přímo.

Jiří Hofman

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Dne 20. 1. 1996 se konala v Litoměřicích česká výroční schůze Sdružení Čechů z Volně a jejich přátele litoměřického regionu za účasti kolem 120 účastníků.

Ne však došlo k zahájení této schůze, byla jsem spolu s ostatními přícházejícími krajany nemálo překvapena. Před budovou Vojenské stavební a ubytovací tvrze Na Valech, kde se dle pozvánky měla schůzka konat, stál prázdný autobus a před ním násř organizátor krajany Miroslav Novák, který spolu s usměváním fidičem násř pětivíté žactvo do tohoto přijemně vyhřátého autobusu s vysvětlěním, že se přepravujeme do náhradního salónu v kasinu u kasáren Pod Radobylem. Nebylo těžké si představit, že se jedná o nejáký organizační zádrž, ale jak skutečně svízelnovu a téměř vysloveně patovou situaci museli organizátoři krajany Josef Kožák, krajana Miroslav Novák a krajana Václava Kuchynky řešit, o tom jsme se dovidali postupně až dodatečně.

Jestě dopoledne v pátek 19. 1. 1996 probíhalo vše dle plánovaného výpravného plánu. Potom však vedoucí reg. Ing. Kožák dostal tu soukničí zprávu, že sal v budově VSUS - mimochodem přes měsíč rámci objednávaný a zajištěný - nebude možná z důležitých technických důvodů pro naši schůzku uzavřen.

Pokusy zajistit náhradní sal v tomto městě ztrakošťaly až do 19.30 hod. Síň pro organizátory, u vědomí požvaných 200 členů i zdalek okolo, byla krajně vyhročena. Potom však krajane a zároveň legionáři Miroslav Novák a Václav Kuchynka se obratili na velitele posádky plk. ing. Procházkou a to, co se zdálo u téhle nemožnosti, díky také obdivuhodnému pochopení a vstřícnosti pl. ing. Procházký se podařilo. Nejenže byl sal v kasinu zajištěn, ale také při prvním pohledu prázdná, studená a neutěšná místnost byla během noci ráno vypotěna, vybavena stoly s bílými ubrusy a upravena tak pekelně, jak jsme při příjezdu sledovali, a zároveň byla zajištěna zcela bezplatně autobusová kvadlová pravera účastníků schůze do náhradního salu i zpět.

Za tento nevšední, perfektně vojenský i lidský přístup velitel posádky pl. ing. Procházký mu osobně poděkovali organizátoři a v týdeníku České Noviny Litoměřická č. 6 plně ohodnotil a poděkoval velitele, jeho orgánům i nájemníkům kanceláří, předsedu ZO ČSBS Litoměřice Miroslav Novák.

Schůzka zahájila i hřídel v souladu s programem vedoucí regionu krajana Josef Kožák. Po uvítání hosta - předsedy Sdružení prof. MUDr. V. Dufka a všech ostatních přítomných přečetl jména všech členů, kteří v tomto roce opustili naše fady a minutou ticha byla uctěna jejich památku. Potom zazněla reprodukce naše krásná hymna "Kde domov můj". Bylo to alespoň trochu neobyčké, ale pro výjednání násí úcty k zeměříkům a bezsporu záslužným členům a bojovníkům proti fašismu to bylo vhodné a i tou krásou náš hymny pietně dojmeně.

Potom následoval referát krajana plk. v. v. Miroslava Nováka, který v svém výkle zájmovaném výpravně vzdával hold arm. generálově Ludvíku Svobodovi v příležitosti jeho nedožitých 100. narozenin.

O životu a vztahu gen. Svobody k volným Čechům velmi pekelně napsal do Zpravodaje Dr. K. Richter - vojenský historik. Ale plk. v. v. Miroslav Novák měl jenho mnoho co výprávět o významném vztahu gen. Svobody a volných Čechů. Výprávěl vlastní zážitky z fronty, kdy jako velitel ženijního útváru zabezpečoval odminování cesty, kudy pokračovaly vojenské jednotky k hranicím a dál, v daném případě v tele s gen. L. Svobodou. Bylo to velmi nebezpečné postupování a záleželo na precizní práci ženistů, aby nedocházelo k výbuchům a ztrátám na životech.

Generál věřil svým vojákům z Volně, a ti s násazením vlastního života prošlapávali před ním cestu tak, že klidu nohu jednu hned vedle

druhé tak, aby byla naprostá jistota, že je cesta bezpečná. Ještě radu dalších osobních zájazdů uváděl krajana Novák, když bylo zřejmé, jak si generál vžádl volných vojáků a oceňoval jejich hrudníků a skutečné vlasteneckví a jak oni milovali jeho.

Dalším bodem programu byla zpráva o činnosti regionu, kterou přednesl vedoucí regionu Jan Kožák. Byl to poměrně dlouhý výčet národních akcí jako i 13. 5. 1995 celostátní setkání volných Čechů v přilehlosti 50. výročí ukončení 2. svět. války, 7. 2. 1995 věnování "Putovní výstavy o životě volných Čechů" ve Vlastivědném muzeu v Litoměřicích. Výpomoc a účast na vernisážích v Českém Lipě, Teplicích a v Lysé n. Labem, kde se pojednávaly angažovala kraj. M. Dědová. Těž účast členů na sympozioch v Praze.

Další velkou akci bylo 23. 9. 1995 svatovalčavské posvěcení setkání, kde byla v hlavním referátu věnována pozornost výročí bojuj. o Karpaty. Je nezanedbatelná též pravidelná měsíční schůzka činnost výboru, která také přináší radu organizaci i administrativní práce. V této části byly také zvýrazněny postoje volných Čechů v současném dění v České republice.

Potom byl požádán o příspěvek předseda Sdružení prof. MUDr. Dufek. Nejdříve se velmi pochvalně vyjádřil o bohaté činnosti regionu a s velkým uznáním též hodnotil záslužný čin organizátorů v tak kritické situaci, díky čemuž bylo možno nerušeně konat VČS. Hovořil dále o činnosti a účinku Sdružení. Informoval o vydavatelské činnosti Sdružení a velmi doporučoval čtenářům právě dostupnou knihu Vladimíra Palickýho "Nezaváděj časem", jaký ojedinělý a ucelený obraz života a celé tragiky z pohledu vojáka, který to všechno prožil a napsal. Další upozornil, že bude nutné napsat "Průvodce výstavou" a "Katalog exponátů" k putovní výstavě a naděsil mji otázkou trvalého zajištění památek na volných Čechy na míste samém - na Ukrajině. Podrobnejší zprávu o tom přenesla kraj. M. Dědová. Jedenalo by se především o zrestaurování a udržování českých hřbitovů, které ukrajinská vláda poněchávat zatím netknuté a především o památkově ve výpalem Českém Malině a o starý český hřbitov, ke kterému již cesta zastropá. Možná i jiné památky zanechané volnými Čechy na Ukrajině bude možno označit českým původem. Toto náročné předsevzetí bude jistě předmětem dalších jednání.

Krajanka Dědová uvedla příklad jednoho výhradného řešení hřbitova v určitých podmínkách - zplánrovává hřbitovní prostor, osí trávníkem a zbylé výměny a ohraží umístit do jednoho rohu. Krajan z Volkova p. Pancíř uvedl, jak osobně jednání se starostou dnešního Volkova zajištily vyučení a odplevlení hřbitova, aby zůstal důstojným místem odpočinku našich předků.

Následovala přestávka s občerstvením, které jako vždy připravily v hojném množství členky výboru regionu. Během přestávky se diskutovalo a prodávaly se knihy Vl. Palický "Nezaváděj časem", dovezené z Prahy. Za 120 kusů bylo již 60 prodáno a stejně tak dobyte se prodávaly malé, napohled jíz sympatiček knížky "Sal volným země" autorky Jiriny Zárecké-Suché, stejně jako "Česká na Volný" - základní informace od ing. J. Holmanové. O vydruženou knihu Václava Simka "Volný" je stále velký zájem a jednatelka A. Holubová pořídila ještě dluhotý sezonu zájemců o tuto knihu.

V diskuzi bylo jednáno též o problémech krajanů od Černobylu. Předseda Sdružení prof. Dufek informoval o celorepublikovém setkání krajanů v Suchdole na Moravě dne 18. 5. 1996 a závl všechny k hojně návštěvě. Kromě jiných informací provedl na závěr zhodnocení této české schůzky, která se mu libila a vyjádřil litoměřickým krajanům mnoho pochvalného za jejich bohatou činnost.

Schůzka ukončila vedoucí regionu Josef Kožák. Poděkoval prof. MUDr. Dufkoví za

jeho pekné a podnětné příspěvky, poděkoval jeho ostatním členům za účast i diskuzní příspěvky a popřál všem hodně zdraví a úspěchů. V. Suchopárová

Zájezd do Polska

Ve dnech 10.-13. června 1996 uspořádá pražský region zájezd do Oświęcim - koncentračního tábora Wieliczka - solné dolny, a starobylého Krakova s celodenní prohlídkou nejzajímavějších městských památek. Odjezd v dopoledne hodinách z Prahy, návrat tamtéž v časných raných hodinách. Cena zájezdu bude cca 1000 Kč. Zájemci přihlašuje se nejdříve do konce dubna na adresu:

Irma Malinská, 118 00 Praha 1,
U Lužického semináře 19, tel. 53 98 95.

Setkání po dvacet letech.

Psal se rok 1963. Jezdil jsem do Plzně, kde jsem dálkově studoval pedagogický seminář. Na manželčino přání jsem navštívil manželčinu kamarádku z mladých let, paní Milenu Tumovou. Byla doma s dětmi. Její manžel, bývalý příslušník 1. ČAS, seděl u voják z povolení, se dosud ze služby nevrátil.

Jako stáří známí jsme si s Milenou měli o čem výprávýt. Nejméně si let jsem se nevíděl. Ozvalo se zaklepání na dveře. Myslel jsem, že se vraci domů její manžel. Šel jsem otevřít. Do dveří vstoupil vysoký, stříbřitý muž, kterého jsem neznal. Jak jsem později zjistil, dobrý známý, přítel a soused Tumových. Hned ve dveřích se mi představil jako Protivjanský...

"Protivjanský... Protivjanský - s tím jménem jsem se už... setkal," myslil jsem si v duchu. "Alé kde?"

Tolik lidí prošlo mou paměti evidenci. Při odvodu do čs. armády v Rovně jsem byl zařazen jako zapovádce při odvodu komisi 4. odd. Štabu 1. čs. samostatné brigády. V této funkci jsem pokračoval v Lucku. Odvedli jsem tehdy stovky a tisíce volných a ruských Čechů, Slováků a Karpatštíků Ukrajinců. V dobu boja v Dukly jsem jako dopisovatel frontového casopisu "Za svobodné Československo" poznal stovky dalších lidí. Po válce jsem byl u vojenské skupiny "Zatec" volných krajany v Žatci demobilizován. Propouštěl jsem je do civilního života v osvobozené vlasti. Většina těch tváří mi dřívě vypadala z paměti, nebo je k nepoznání změnil čas. Jen jmena mi v paměti zůstaly. Jména a okolnosti, za nichž jsem se s nimi setkal. Měnily se všechny, kde byly k nepoznání změnil čas. Jen jména mi v paměti zůstaly. Zájemna je okolnost, že nichž jsem se s nimi setkal. V momentě jsem si uvědomil, kde jsem se s Protivjanským setkal. Po jeho představení jsem mu odpověděl otázkou: "Albert?"

Do neznámého, jako když vrazíš nůž. Zatváříš se překvapeně, jako by právě spadl z kosmu.

"Rikáj mi Albert, ale správně jsem Leonid. Ale odkud mě znáte?" otázal se zmaten s výrazným ukrajinským či ruským přizvukem.

"Pravdaže znám. Už jsem se v životě jednou setkal."

"Snad, ale už všechny nevím, kdy a kde. Neznám vás. Nemohu si vzpomenout. Bud jste do státní bezpečnosti a jdeťte po mně, nebo jste jasnovidec?"

"Vzpomeňte si na březen 1944 v Rovně. Přišel jste do československé armády v sovětské uniformě, jako sovětský seržant..."

"Jak to můžete vědět?"

"Vím to. A nejen to. Levou ruku jste tehdy měl v obvazu, zavěšenou na obinadlo. Byl jste raněn na frontě v Dubně. Pocházíte od Mozyru..."

"Jste čároděj nebo jasnovidec?" ptal se uzasležným-neznámým.

"Zádný jasnovidec, jsem obyčejný člověk, jemž jsi dosud nevypadl z paměti. Jako člen odvodní komise jsem zapisoval prezentaci seržanta Alberta Protivjanského do čs. armády. Spolu s vami přišlo také několik Slováků. Přišli od ukrajinských partyzáňů. Vesměs sami fičidi. Spolu s nimi jste byl zařazen jako fidič. Zájedně jste se všechny snažili podnětně přispěvky, poděkovat jeho ostatním členům za účast i diskuzní příspěvky a popřál všem hodně zdraví a úspěchů. V. Suchopárová

k autorotě. Řídiči tehdy ještě byli vzácnou profesí."

"Tak je to tedy. Kdo by se nadál, že se takto po dvaceti letech setkáme, domluvime si námnož. Kamaráde, děkuji ti, že měl tehdy Štastnou ruku a že jsi mi štastně zapsal. Toho dne nás přišlo k autorotě dědit řidiči. Přezlí jsme jen čtyři. Ostatní zahynuli při autonehodách, od dělostřeleckých min a granátů, od protitankových min nebo i od snajperů. Jsem rád, že jsem přežil. A to je taky důvod, abychom naše dnešní setkání nazétečné oslavili!"

Mezi ním přišel domů i pan Tůma. Pani Milena došla pro pana Protivjanskou, v níž jsem později prodaďovala k potratínářskému obsluhování. Družně jsme poseděli až do čtvrt hodiny do rána. Popijeme jsme a vzpomínali a Protivjanský vyprával: "Moje matka pocházela z Moravy. Do Ruska odjeli mi rodiče někdy před první světovou válkou. Zámožný ruský šlechtic byl na lečení u Luháčovicích a odvezl si odhad manželku - Moravanku, pacifickou, energickou ženu prostředního původu. Z jejího popudu pak začali modernizovat své hospodářství v okolí Mozyru. Vybudovali mlýn, pivovar, cukrovar a snad i lihovar. Odborné místo pro výstavbu a provoz téhoto závodu si novopečená šlechtička opatřila z Moravy, od Bečvy. Celkem snad asi patnáct rodin. Tím vznikla malá česká osada. S ostatními českými osadami na Ukrajině neměla téměř žádné spojení. Prostě takoví ztracení Češi. Zůstali tam i po revoluci."

A pak počítala o sobě..." Od roku 1941 jsem bojoval v Sovětské armádě. U Dubna mi snajper prošel rukou. Celkem štastně - jen hladký průstřel svalu. Léčil jsem se v sovětské vojenské nemocnici v Rybni. Jedenho drobného ránu jsem se na ulici setkal s čs. vojákem. Zvuk mateřské řeči, kterou jsem několikrát lečil, mi minomědce vhnal sily do očí. Narodil jsem se a vyrostl mezi Ukrainerky. Absolvoval jsem ukrajinské školy a přečet jsem se mezi nimi cítil cizincem. Nejdolal o měnici. Využil jsem příležitost. Odhlásil jsem se ze sovětské vojenské nemocnice a pak jsem se otcem před tebou, u české odvodní komise."

Od té doby jsem se více nesetkal. Protivjanský pak brzy zmířil. Neméně české vesničky u Mozyru jsem si nezapamatoval. Jeho syn už je také neznač. Snad pří Švihovu, nebo Kabany. Snad se jednalo o krajany z rajonu Narodniči, o nichž občan Malé Zubovčiny a Malinovky nevěděl. Příhlašová se jich odtrhla před čtyřiceti.

Doufám, že po uveřejnění tohoto článku se mi někdo ozve, za což děkuji. Ing. V. Šíre

občanství ČR pro černobylské krajany poskytuje padělatoprcíntreni slevu.

Boris Iljuk, Komenského 1,
551 02 Jaroměř-Josefov,
tel. do zam. (040)474 61. J. 1221
Út 13-14 hod.

PODĚKOVÁNÍ

autorce knihy "Sůl volyňské země" panu Jiřímu Zárecké-Suché

Vážené panu,

Váše kniha "Sůl volyňské země" nás velmi potěší. Chceme Vám upřímně poděkovat za zářílý a mile povídavý. Vyzářuje z nich láska k lidem a přírodě. Je to četba, která každého pobaví. Ilustrace panu Jiřímu Dědkové podtrhují krásu jednoduchých povídek.

Máte moc dobrý styl, knihu se čte lehce a jednem dechem. Váše prozrytky mi připomínají situace z mého života, narodila jsem se na Volyni. Pevně věříme, že to nebude Vaše jediná kniha. Jistě nás potěší dalšími literárními díly. Přejeme Vám hodně zdraví a literárních nápadů.

Zdraví Vás Pelcoví, Klášterec n. Ohří

Prostřednictvím pi. hosp. Nečasové jsme dostali další poděkování.

Pani Anna Vopářová z Tatene - okr. Ústí n. Orlicí děkuje autorům knížek. Přede všechny panu Zárecké-Suché za krásné ilustrace a všechny knížky, včetně knížky Simkové. Kupuje si všechny knížky, které napsali krajane, jen I. knížka p. Simka ji chybí. Postěžovala si, že je mrtvá, že se ve Zpravidla můžou očízvat krajane z Volkova, odkud pochází. Redakce

Bývalým žákům MŠ v Lucku

Zveme Vás na tradiční setkání ve Stvolinských, které se bude konat 22. 6. 1996 od 12.30 hod. Poplatek na pohostění a režii čini 180 Kč. Nočleh možno zajistit pro všechny účastníky.

Stvolinky leží na trati Lovosice-Česká Lípa, odvoz od vlaku je zajištěn. Mohou se přihlásit i ti, kteří tu ještě nebyli.

Přihlášky zasílejte nejdpozději do 10. 6. 1996 na adresu: Vladislav Opočenský, Chotiněves 70, pošta Liběšice 411 46 Sjezdzu zdar!

V. Opočenský

Oznámení

Bratr plk. Josefu V. Tománekovi v. v., příslušníku prvního armádního sboru ČSA v SSSR byl udělen australský ŘÁD T. G. MASARYKA v uznání jeho mimořádných zásluh v boji na východní frontě během druhé světové války.

Po únoru 1948 musel opustit vlast, emigroval do USA a usadil se v New York City.

Bratr plk. pracoval po celou dobu exilu za osbovenou vlasti a za návrat demokracie našim národům.

C. j. 42 H. T.

Ing. Ignác H. Trhlík, TGM MRŠ KPR spoluzařadatel rádu a úradující tajemník Czechoslovak Ex-Servicemen's Independent Association of N.S.W. Australia V Sydney, 19. ledna 1996

Vzpomínka na jaro 1945

Příroda dýchala jarem. Sníh bylo vidět již na vzdálených nejvyšších hřebenech slovenských hor, přes které si naše bojové jednotky v čele s Ludvíkem Svobodou v ukrajinských bojích se nepřítele probíjely cestu na západ.

Na jedné straně jaro, jaro v přírodě, jaro nového života osbovených částí republiky. Na druhé straně válka, a smrt článka na každém kroku.

Utrhl jsi kvítek ze stromu a byl jsi přesvědčen, že žádný nevoni sladcejší než ten, který vyrostl na půdě osbovené vlasti.

Válka ale dosud pokračovala, a granáty a miny si vybíraly další oběti... A přitom se totík chtělo žít!

Kdo může dnes pochopit, co pro nás znamenal to první jaro v rodině smrti, kdy jsme měli za sebou slavnou bojovou cestu od Sokolova až na Staroměstské náměstí? A kdo může pochopit nás, Svobodovce-Volyňáky, kteří jsme tuto žem osbozbovali a za její svobodu bojovali a umírali? Přitom jsme ji znali jen z vyprávění rodičů a dědů. My všichni máme na co vzpomínat a nelze dopustit, aby mladá generace brala minulost bez vztahu k dnešku. Proto se musíme vracet k minulosti, abychom z ní čerpali poučení pro dnešek i pro budoucnost.

Vzpomíná Josef Volenc z Hulce České Jak nám sdělila v P. Pelcová, pan J. V. prošel celou bojovou cestou, byl iž zraněn u pozn. red

Pospicení v Kupičově

Se zájemem jsem si přečetl článek pi. M. Dědkové Volyňský rok na vši. Hlavně mě zaujal popis slavení posvícení. I u nás v Kupičově bývalo posvícení velkým svátkem a dřezlo se skutečně tři dny. Jak velký to byl svátek, o tom svědčí příhoda ze školy. Při hodině náboženského "báťuška" ptal děti, jaký je největší svátek v roce. Jeden z ukrajinských chlapců se hlásil první a vyhrál: "České posvícení!" Báťuška vzkypěl a ptal se: "Počemu, durak?" A ten chlapce nadřezeně odpověděl: "Potomu što tri dni muzyka na sami hraje."

O tom, že to byla pravda, svědčí příběh z naší rodiny. Dědeček František Kalivoda s babičkou Pepičkou měli dva syny a tři dcery. Nejstarší z decer, Mariánka, tehdy již sedmnáctiletá slečna, se již dva roky učila svadlenkou v paní Bílkové. Od rodu měla silný sice stroj. Prý jen co se prodá chmel, že ji ho kupí. V tom roce 1912 se chmel dobré prodal. Dědeček s babičkou zaplatil panu Makovskému dluh a jestě jím zbylo dost peněz i na stroj. Objednal ho u žida Ajbiše a ten silný stroj dodal do posvícení.

Když dle neděle neprýjel, už ho nečekali a připravovali ho na posvícenskou zábavu. Když si dědeček načerpal bradu a nakroutil vousy, vyrazil. Jenže u vrátek byl žid Ajbiš a veselé volal: "Páne Kalivodová, já vám vez ten svějnější mašinu!" Všichni zůstali stát a dědeček hned rozrohl: "Ajbiš, otevř si vrata mysl a tudy do stroje, stoz to na mat a dobre zavři. Přijď k nám až po středu, a vyrovnáme se. Ideme tedy k posvícenské zábavě a nebudeme si to kazit."

Na to zavření kládě dědeček zvlášť díraz a já vám hned reknul, proč. Jednou náhodou v Kalivodově spatně zavřel vrátky, a do stodoly se dostali psi. Ti jimi rozhryzli obšupi cibul, které se dělalo ze syrové vepřovice. Psům to náramně chutnalo.

Tato událost se rozesnála po vši a v úterý o posvícení se o tom mluvilo i v kázání. Byl z toho z ostudy pytel.

Ten šíci straš přečkal 1. světovou válku, 2. světovou válku, evakuaci až za Luck do Czárinu a také reemigraci. Dnes stojí pěkně naleštěný a provozuschopný u nás v pokoji.

Nejen posvícení, ale každá neděle byla svátkem. Jen si vzpomeňme, jak těžce jsme svátky první roky to, že v pohraničí se v neděli vyvážela močívka a drnčely cirkulárky.

U nás v Mašťově bydlel pan Karel Holub, také Kupičovák. Jednou v hospodě se ho hostinský ptal, jak se mu líbí v Čechách. Pan Holub odpověděl, že je velice šťastný, že je ve vlasti a že se mu to moc líbí. Velice ho ale mříží jedna věc. On je sice Český bratr a ti nemají v kostele zvonky. Ale když slýšel v Kupičově v cerkvě nebo v katolickém kostele zvonky, věděl, že je neděle. A tedy to pozna především když soused Kodl vyuvaží močívku...

Václav Kytl

ODZNAČENÍ

Oznamují krajany, že dekretem ministra spravedlnosti jsem byl jmenován tlumočníkem jazyka ukrajinského, ruského a francouzského.

U překladu dokladů spojených s udělením

Naši jubilanti

Pani Marie Odstrčilová z Chomoutu, bytem Toronto, Kanada, se 28. 4. dožívá požehnávaných 90 let. Hodně zdraví do dalších let přeje syn Antonín Bennett-Odstrčil s rodinou a přibuzní a známí v Kanadě i v Čechách.

V regionu Uničov, zákl. organizace Medlov oslaví v l. pololetí 1996 významné jubilea tito členové:

Př. Olga Dragounová, 10. 5. - 85 let. Př. Marie Kaufmannová-Sedláčková, 25. 3. - 75 let. Př. Anna Malíková-Dragounová, 3. 3. - 65 let. Př. Gertruda Demická-Váňová, 6. 6. - 70 let. Př. Vlasta Kačerová - Vorlová, 23. 6. - 55 let a pan Josef Laurin, 9. 3. - 65 let.

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví a všechno nejlepší!

Za SCVP Alexandr Sedláček

Dne 25. 1. oslavila 75 let p. Anna Čmušáková z Krmova-Jeznku, roz. Sedláčková z Pokos. Dne 1. 4. oslavila 75 let p. Stanislav Vendelský z Krmova-Branic z Martinovky na Volyni. Dne 22. 2. oslavil své pětašedesátiny pan Miloslav Vegricht z Poruby rozený z Dubrovky na Volyni. A dne 21. 3. oslavil své pětašedesátiny pan Václav Kratík z Nového Jičína, rodený z Lávovky na Volyni.

Za severomoravský region srdečně blahopaje

Dr. Vladimír Samec a Václav Dubec a Václav Kubista, ved. obv.

Dne 23. 3. oslaví pan Jaroslav Ledvina významné životní jubileum 96 let. Narodil se v Terezové. 26. 3. oslaví p. Emilie Vondráčková ze Zubovství 70 let a pan Václav Malich z Kněhynek dne 25. 3. oslaví 77 let.

Hodně zdraví a dobré a veselé počí hody přeje za region Brno-venkov

25. března se dožívá 70 let p. Slávka Sotolárová-Chrámková z Novosík, Manzel Theodor a dcery s rodinami jí přejí do dalších let všechno nejlepší Sotolářová, Kučerov, otec, vyškys.

V Olomouckém regionu se dožívají v l. pololetí 1996 významné životního jubilea tito členové: Josef Macoun z Moldavy - 60 let, Václav Polívka z Ulubarva - 60 let, Ing. Jindřich Krejčí z Ulubarva - 60 let, Antonín Blážek z Moldavy II - 70 let, Marie Haltuchová, Dlouhé Pole - 70 let, Věra Knoblová z Ulubarva - 70 let a Marie Lhotáková z Zdlubonova - 70 let.

Všem krajancům do dalších let pevné zdraví, spokojenost a dobrou pohodu za olomoucký region přeje T. V. Tengler

Region Šumperk přeje všem svým členům, kteří se v r. 1996 dožívají významného životního jubilea, pevné zdraví, spokojenosť a životní pohodu: Dne 9. 2. oslavila 60 let p. Eva Pavláčková z Velkých Losin. Dne 21. 6. oslavil 65 let p. Emilie Hradilová z Šumperka a 27. 6. pan Václav Jon z Vítkovic. 70 let oslaví dne 5. 2. p. Anna Bartošová z Rapotina, 21. 4. p. Antonín Charvát z Libiny, dne 8. 7. p. Helena Almančová z Libiny a 17. 9. Jan Slázl z Nového Málina. 75 let oslaví dne 29. 3. p. Václav Janko ze Šumperka, 21. 6. p. Věra Kuchařčíková z Nového Málina, 29. 7. p. Václav Šimek z Šumperka, 23. 10. p. Josef Valent z Libiny a 17. 11. p. Antonín Minářík z Nového Málina.

80 let oslaví dne 3. 6. p. Marie Nováková ze Šumperka, 85 let oslaví dne 20. 9. p. Václav Smídka z Benákovy. Za region Šumperk všechno srdceblahní blahojetí.

Vladimír Šotola

Dne 21. 4. se dožije člen regionu Chomutov p. Josef Mařánek 83 let. Je to býv. voják východní armády, počátkem z Michalovky na Volyni, bytem v Chomutově.

Do dalších let hodně zdraví a spokojenosť přeje za region Chomutov J. Kačerová a A. Hloušek

V regionu Uničov oslaví dne 16. 3. 80. narozeniny pan Václav Klabin z Uničova, pův. z Ulubarva, býv. příslušník východní armády. A. Š.

oslavil své 60. nar. p. Václav Srb z Jaroslavic, pův. z Ulubarva.

Oběma jubilantům přejí vše nejlepší, pevné zdraví a dobrou pohodu krajanů z Ulubarva a za unicevský region VI. Romanenko

Začátkem letošního roku se dožívají významného jubilea tito naši krajané:

17. 1. - 80 let p. Vladislav Albrecht, rodák z Boratina, bytem Chotěvčes. 16. 2. - 80 let p. Antonie Vašová, rod. z Moštěnic, bytem Žitnice, 29. 2. - 80 let p. Dimitrij Somol, rodák z Mirohošte, bytem v n. l. 18. 2. - 80 let p. Anna Vojtěchová, rodáka z Mirohošte, bytem Bohusovice n. Ohř. 27. 3. - 81 let p. Marie Marešová, rodáka ze Senkevčic, bytem Litoměřice, 3. 4. - 81 let p. Libuse Cincertová z Mirohošte, bytem Čížkovice, 14. 3. - 89 let p. Václav Četverík, rodák ze Strakonice, bytem Lovosice.

Do dalších let hodně zdraví, štěstí a spokojenosť za litoměřický region přeje ved. reg. Kožák

Dne 20. 3. se dožívá 70 let p. Josef Ornář z Malé Zubovtiny a 65 let se dožívá p. Vlasta Ornáštová. Oběma jubilantům, krajanům z Černobylu, přejí hodně zdravíčka, štěstí, spokojený život a pohodou dcery Lidie, Marie, zet'ové, vnučata a babičku. Janyra Vyhledávová

Př. Božena Dománková z Volkova, bytem v Ostrově n. Ohř. se dožije dne 22. 3. svých krásných 75 let. Do dalšího života ji přejeme hodně zdravíčka a dobré, veselé pohody.

Za region K. Vary Věra Pelcová

Naši řady opustili...

Dne 27. 12. 1995 zemřela po težké nemoci p. Ludmila Hnojíčková z Malé Zubovtiny, bytem v Vesvole a Sokolova. Milá maminka a babička, budí Vánoček na tamé Země České. Vzpomínají dcery Pavlína, Evženie a syn Boleslav.

Upřímnou soustrast jmenem krajanů i svým projevuje za region K. Vary Věra Pelcová Dne 26. 2. 1996 zemřela naše krajanka Ludmila Kočíková z Kunluse, rož. Havlíčková z Hruševic. Čest, jeji památe! Použitánum vyjadřujeme upřímnou soustrast severomoravský region Dr. V. Samec a V. Dubec

Dne 29. 2. 1996 jsme se naše rozloučili s naším krajanem o bojovníkem Rostislavem Strýjem. Zemřel ve věku 68 let, rodák z Hošče. Jako nezletilý nárukovař k nám otcem a bratrem a v rázech čs. armády prošel celou frontou.

Použitánum vyjadřujeme upřímnou soustrast. Za region Teplice Václav Bíloňský

Hluboce zarmoucení oznamujeme všechnm smutnou zprávu, že nás opustila naše naše milá tetička p. Libuse Vyletalová, držite Šimková, rož. Drvotová. Narozena se na Volyni v malebné vesničce Noviny České a Mlynova. Pro svou mlouvu povahy byla všemi krajaný cítěna a obliběná. Starala se o kulturní i společenský život v naší vesnici i v celém okolí a o zachování tradic našich předků. Zemřela 5. prosince 1995 v Liberci, kde bydlela v rodině p. Kalíkovi, rož. Vyletalové, která se o tetičku celá ledla pečlivě starala.

Jmenem pozůstatků sestra Věra Karabcová z rodinou a rodinou Drvotovou, Kalíkovou a Stolbovou

Hluboce zarmoucení oznamujeme všechnm, že dne 2. ledna 1996 zemřela náš věků 64 let p. Oldřicha Ciclová, vdova po generálmajoru Emiliu Ciclovovi. Prosíme, vzpomene s námi!

Táňa Gottwaldová, dcera s manželem a Lída Polcarová, svagrová s rod.

Dne 31. 1. 1996 zemřel po dlouhé, težké nemoci, ve věku 55 let kraján pan Jaroslav Kubert, bytem Kovářská okr. Chomutov, rodák z Polesky na Ukrajině. V r. 1991 přesídlil s celou rodinou z Malé Zubovtiny v rámci repatriace krajanů z Černobylu do České republiky, byl členem ŠČVP v regionu Chomutov. Kdo jste ho znali, vzpomněte s námi.

Jiřina Kačerová a Alexandra Hloušek, region Chomutov

DARY NA KONTO SDRUŽENÍ

Josef a Evženie Jonášovi, region Uničov - 200 Kč. M. Polščuková, Horní Jelení - 100 Kč. Anna Vopatilová, Tatenice - 250 Kč. Emilia Pavlošová, reg. Mohelnice - 200 Kč. M. Manzelé Ledvinové, Martinovice - 200 Kč. Mila Olivová, Manušovice - 50 Kč. P. Zelený, Praha - 200 Kč. Marie Škrabánková, Dlouhá Loučka - 150 Kč. Josef Kněžík Jesenice - 100 Kč. Vladimír Henryk, Chomutov - 150 Kč. Leontý Rě, Vermiforce - 100 Kč. Jiří Knop, Olomouc - 200 Kč. Kateřina Koubková, Mistří - 50 Kč. Viktor a Libuse Rázovy, Babice - 200 Kč. Olga Vašicková, Libětice - 100 Kč. Lida Doležalová, Vysoké Mýto - 100 Kč. František a Vlasta Vysoký, 100 Kč. Marie Záblecká, Opava - 50 Kč. Milada Kramářová, Šumperk - 50 Kč. Marie Zelenková, Pětipisy - 100 Kč. Vilma Magáňová, Dvůr Králové - 50 Kč. Antonína Držinská, Hemže - 150 Kč. Rostislav Kauffman, Náchod - 100 Kč. Marie Domorádková, Staré Zádmezí - 100 Kč. P. Hrdlička, Teplice - 1000 Kč. P. Václav Sláma, Teplice - 500 Kč. P. Marie Prokesová, Teplice - 200 Kč. Jaroslav Bačák, otec, Černice - 100 Kč. Jaroslav Bačák, syn, Václav Kloboučník, Teplice - 250 Kč. Z regionu Karlovy Vary: Manželé Čechurovi, Bečová n. T. - 100 Kč. p. Košťálová, Karlovy Vary - 50 Kč. Marie Filipová, NSR - 100 Kč. Šárka Becková, Šárka - 100 Kč. Daniel Dvořák, 50 Kč. Z regionu Praha: Miroslava Váňová, Mimov - 120 Kč. P. Kunešek, Zatec - 400 Kč. Kira Skokanová, Praha - 100 Kč. Naďa Kočárová, As - 100 Kč. Ludmila Čechová, Opava - 100 Kč. p. Štrúza, tažmíkem Obce Legionářov - 500 Kč. Rostislav Horák, Praha - 50 Kč. Věra Hlezicková, Praha - 100 Kč. Zára Hroudová, Praha - 100 Kč. Vladimír Kekrt, Praha - 200 Kč. Lidia Horáková, Praha - 100 Kč. Soňa Pálková, Mor. Beroun - 50 Kč. p. Kleismidt, Jaroměř - 50 Kč. Dary regionu Šumperk přiřazení věrnáši výstavy Osudy Čechů z Volyně: Antonín Bartoš, Velké Losiny - 100 Kč. Božena Dusová, Velké Losiny - 100 Kč. Marie Dvorská, Matšov - 100 Kč. Emilia Kotová, Velké Losiny - 200 Kč. Radost Novotná, Velké Losiny - 100 Kč. Jitřina Žáková, Velké Losiny - 100 Kč. Josef Koutecký, Velké Losiny - 100 Kč. Vladimír Švík, Velké Losiny - 100 Kč. Jiří Klabin, Velké Losiny - 50 Kč. Marie Havlíčková, Velké Losiny - 100 Kč. Boris Wolf, Loučná n. Desnou - 100 Kč. Ludmila Hajduková, Loučná n. Desnou - 50 Kč. Anna Choměčková, Velké Losiny - 100 Kč. Evženie Pavličková, Velké Losiny - 100 Kč. Alice Bilková, Šumperk - 100 Kč. Marie Bilková, Usov - 200 Kč. Zaslála hospodářka Šumperkého regionu Alena Kubelová.

Př. Vlásáková, Chudenín - 50 Kč. Nikolaj Makarov, Chudanov - 50 Kč. Slavena Stolárová, Küberov okr. Vyškov - 100 Kč.

A náš kraján z Toronta p. Antonín Bennett-Ödstrčl věnoval na tiskový fond 20 US dolarů.

Za všechny dárky děkujeme!

Dary na potřebu regionu

Děkujeme těmto našim členům, kteří věnovali pro potřebu regionu částku 350 Kč. Jsou to jmenovitě: Josef Křesina - 100 Kč. Zdenka Novotná - 100 Kč. Eufroze Hokrová - 50 Kč. Valerian Klabin - 50 Kč a Václav Macek - 50 Kč.

Sveromoravský region

Dlečížte upozornění! Jelikož se množí dotazy dárčů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každé čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volny a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 7045454-018/08000 Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svídnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neponutili o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po ohřdení účetního dokladu!! Krajená! Neposílejte v žádém případě peněžní dar na adresu redaktorky! Díky za pochopení.

Záležitosti týkající se evidencí členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte výhradně matrikáři na adresu: Ing. Jiří Hofman, 140 00 Praha 4, Lounských 8, tel.: 42 65 44

Tírat Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volny a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autori. Vychází jako občanské Sfédrofaktor. Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáno kopírování se nevezrají. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zápisů pouze v Česká pošta, s.p., odstavným závodem Praha č.j. nov. 50400/95 ze dne 8. 1995. Toto číslo vyšlo 21. března 1996.